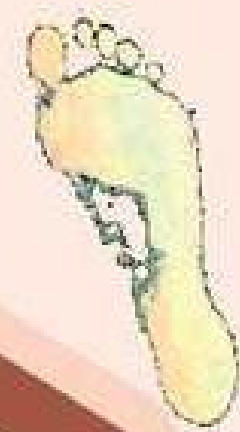

FLED BACK

Revistă de experiment literar

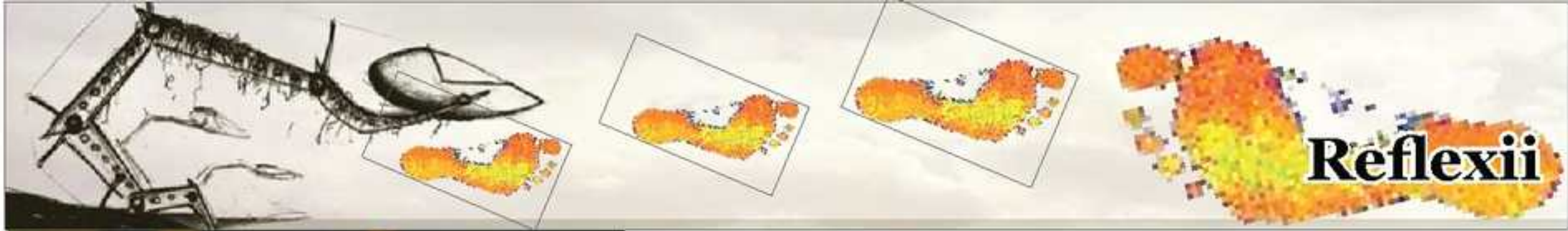
Director Daniel CORBU

ANUL XI

2014

Nr.9-10
SEPTEMBRIE
OCTOMBRIE

„Sindromul nemuririi”

Ionuț CARAGEA

Iubirea este precum puiul de pasăre care părăsește cuibul inimii, încercând să zboare peste orice prăpastie cu aripile imaginare ale sufletului.

*

Adevăratul pictor al cuvintelor este acela care își face autoportretul cu ochii închiși pe pânza imaculată a sufletului.

*

Nu ai nevoie de aripi pentru a fi un înger și nici de alți îngeri pentru a-ți crește aripi.

*

Uneori ura este implozia dragostei, când sufletul pe care l-ai trimis celui pe care-l iubești se lovește de zidul indiferenței și se întoarce în vidul din tine.

*

Indiferența este prăpastia de netrecut între oameni. Deasupra prăpastiei, Dumnezeu încercă să le smulgă un zîmbet, dansînd cu razele soarelui și cu norii. Apoi tună, fulgeră și plînge în toate culorile curcubeului.

*

Oamenii aleargă mereu după tot felul de fantome, fără să țină cont că umbra, fantoma morții eterne, îi urmărește la tot pasul.

*

Moartea este unica religie a timpului. Toate semnele timpului sînt rugăciuni către întunecata doamnă.

*

Degeaba vrem ca ceilalți să ne înțeleagă perfect și să aibă o impresie cît mai bună despre

noi, dacă îi lăsăm să citească numai anumite capitole, pagini sau citate din cartea vieții noastre. Oamenii se pot îndrăgosti de noi, dar pentru a ne iubi cu adevărat trebuie să ne cunoască și să ne accepte trecutul.

*

Dintre toți dascălii, durerea este cea mai darnică: dă meditații gratuite pentru toți cei care trec prin examenele necunoscute ale vieții.

*

Dacă le spui unora adevărul, îi va dura cel mai tare. Aceștia preferă mai degrabă o minciună. O vor folosi pe post de calmant, ajutîndu-i «să doarmă» mai bine.

*

Sînt oameni nîmpliniți care vor să fie cunoscuți și apreciați pe măsura valorii pe care și-o atribuie singuri, pentru că această valoare iluzorie este singura care îi salvează de ghilotina disperății. Problema este că vorbele pe care le folosesc sînt atît de lipsite de conținut, încît îi fac să devină eminentemente ridicoli.

*

Unii oameni încearcă să pară mai buni și mai inteligenți decît sînt, scriind lucruri pe care nu le cred și nu au apucat să le trăiască. Dar cît de tragică e soarta lor, cînd cei pe care i-au ademenit într-o relație le întorc spatele și pleacă, arătîndu-le, pe limba mută a despărțirii, că adevărata iubire nu poate fi cucerită doar de niște cuvinte frumoase.

*

Oamenii sînt ferestre prin care putem privi gropile, drumurile sau cerul. Pe unele fe-

restre trebuie să le închidem, pe altele trebuie să le deschidem larg pentru a adulmeca nemurirea.

*

Timpul - singurul care se poate răzbuna și după ce îl ucidem. Nu ne rămâne decât să-l domolim cu propriile noastre amintiri, trezindu-i un vag sentiment de melancolie.

*

Conversațiile în spațiul divinului din noi ne pot salva sufletul, dar nu sînt un alibi pentru judecata superficială a oamenilor.

*

Tot ce-a mai rămas între noi este spațiul aceasta infinit: WorldWideWeb.Vinoacasă.Com

*

Oamenii care fug de singurătate, fug de șansa care li se oferă pentru a găsi răspunsul la întrebările: cine sînt? ce caut? unde trebuie să ajung? ce mă face cu adevărat fericit? Vorbind la superlativ despre propriile sentimente sau folosind diverse trucuri care le scot în evidență aspectul fizic, ei vor să-i atragă pe alții care să le ofere răspunsul la aceste întrebări. Puțini sînt cei care au găsit cele mai importante răspunsuri în singurătate, iar mai apoi au atras, ca niște magneti, prin frumusețea lor interioară, oameni de aceeași valoare.

*

Omul este un bulgăre de pămînt cu suflet nemuritor, lovit de valurile timpului. Pămîntul se erodează zi de zi, devine praf și pulbere, dar sufletul este eliberat în universul nemuririi lui.

*

Moartea asta mută ne adulmecă de cînd începe să ne bată inima și ne hărțuiește cu fiecare durere pentru a obține, cu forța, notele recviemului universal. Nu se oprește din hărțuirea ei decât în momentele de maximă tandrețe, dar și atunci își urmărește interesul pe termen lung, așteptînd noile note ale moștenitorilor. Cînd recviemul universal va fi definitivat, sufletele nu vor mai coborî pe pămînt, iar Dumnezeu va trebui să compună simfonia nemuritoare a creației.

*

Dumnezeu este sus, atît de sus încît cei care încearcă să-l găsească prin puterea minții vor fi striviți de avalanșa propriilor gînduri.

*

Timpul nu-i decît un angajat al nimicniciei care ridică resturile de pe strada speranțelor deșarte și le depozitează în spațiul insalubru al morții.

*

Asist, prin propria-mi durere, la debutul unui artist macabru. Durerea este pseudonimul morții.

*

Ar trebui să plîngem cu lacrimi cenușii, să aibă și ele culoarea amărăciunii noastre. Ce palidă consolare sînt norii negri care se adună pe cerul făgăduinței.

*

Dacă gîndurile noastre ar ține loc rugăciunilor, în biserici ar fi bineveniți doar copiii.

*

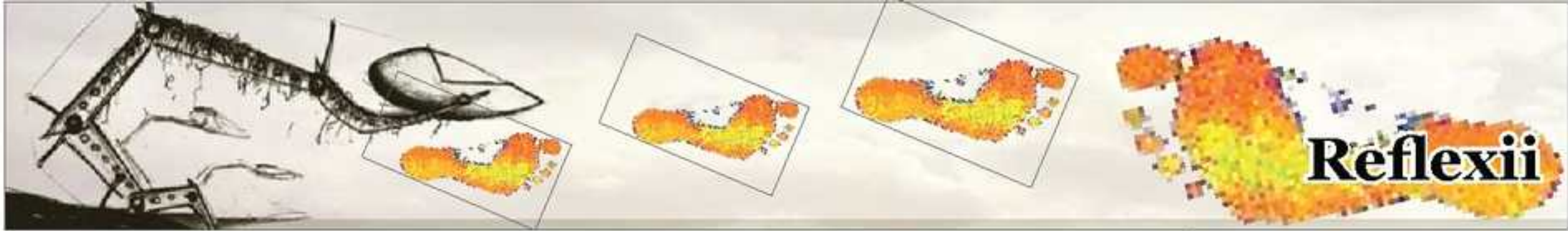
Un poet devine esențial atunci cînd atacă marile teme ale omenirii și scrie versuri care pot rezona oricînd cu sentimentele celor care le citesc, chiar și atunci cînd bruma mileniilor se va așterne peste contemporaneitate. Ridicîndu-se deasupra propriei vieți prin forța lăuntrică creatoare, poetul devine un far luminos care cheamă vasele rătăcite din marea dezavuare înspre portul liniștii sufletești.

*

Singurătatea este arhitectul celor mai traicnice vise. Cînd se împlinesc aceste vise, îi poți chema și pe ceilalți să le admire, chiar dacă mulți vor încerca să le dărîme cu pietrele propriei lor neputințe. Există și vise frumoase care se împlinesc în doi, acolo unde n-a existat niciodată minciună și trădare.

*

Mulți oameni ar vrea ca în schimbul durerilor care îi chinuiesc zi de zi, să obțină ceea

ce cred că i-ar face mai fericiți. Dar pentru că nimeni nu dă doi bani pe acele dureri, ajung să-și vîndă sufletul pentru niște lucruri care, în scurt timp, îi vor chinui și mai tare.

*

Sîntem dovada vie a nemuririi, dar și dovada vie a unei frici care ne împiedică să trăim nemurirea prin cel mai frumos sentiment: iubirea. Așadar, ne trăim doar viața asta scurtă, acordînd valoare inestimabilă lucrurilor care ne-au amăgit în cel mai paradoxal mod posibil.

*

Nu am încredere în tinerii care scriu aforisme, fără ca aceștia să fi confirmat și fără să fi aflat esența în alte genuri literare, mai ales în poezie. În spatele cuvintelor pline de emfază se ascunde multă ipocrizie, multă dorință de afirmare și foarte puțină înțelepciune. Ei scriu cu cărțile altora pe masă, nu cu cartea propriei lor vieți.

*

Cioran spunea că „prin orice lacrimă ne privește Dumnezeu.” Aș exclude, totuși, „lacrimile de crocodil”.

*

Costumul de haine îți poate masca perfect suferințele, atîta timp cît stai drept, în picioare, și nu schițezi nici un gest. Atunci cînd începe să se îngusteze unghiul dintre poziția verticală și cea orizontală, doar zîmbetul și amintirile frumoase pe care le povestești altora îți mai pot masca suferințele. Costumul de haine te așteaptă oricum în debara, pentru ultima prezentare de modă: rigor mortis.

*

Fericirea din viața extrauterină este inerția fericirii pe care o trăim în pîntecul mamei. Din păcate, de cele mai multe ori, fericirea noastră se estompează prea repede, fiind supusă acțiunii unor forțe exterioare pe care ne chinuim inutil să le înțelegem.

*

La poarta nemuririi se sinucide blînd iluzia vieții.

*

Deseori, dorința noastră de a fi acceptați de ceilalți este mai mare decît dorința de a face lucruri importante și originale. Și cum nu avem cu ce să-i surprindem pe ceilalți, ajungem să ținem discursuri patetice, condamîndu-i pe aceia care nu apreciază sinceritatea și conversațiile despre starea vremii...

*

Plîngem în templul singurătății noastre, otrăvindu-ne, cu lacrimi de dor, fîntîna tinereții veșnice.

*

Cred că unii oameni s-ar mulțumi și cu un paradis în care ploile toamnei și căderea frunzelor să fie fără de sfîrșit.

*

Nu-i așa că, după ce l-ai făcut fericit pe omul simplu, zîmbetul lui s-a ancorat definitiv în pacea adîncă a sufletului tău?

*

Focul inimii îl mai stingi cu lacrimi, dar potopul lacrimilor cu ce îl mai oprești? Nu poți decît să aștepți pe arca propriei singurătăți, împreună cu gîndurile tale, pînă cînd ți se va da șansa unui nou început...

*

Cum poți să-l găsești pe acela care te iubește în taină, fără ca tu să știi, atîta vreme cît stai ghemuit într-un loc, cu vocea înăbușită, sub aripa rece a singurătății?

*

Dacă ai citit o singură carte și crezi tot ce scrie în ea, ești mai prost decît erai înainte. Dacă ai citit mai multe cărți și crezi tot ce scrie în ele, ești mai nebun decît erai înainte.

*

Ochii, oglinda sufletului? Nimic mai fals. Sufletul (se) privește prin fereastra inimii, ochii sînt doar ca niște vitralii decorative în care se reflectă splendida naivitate a oamenilor.

*

Dacă faci alergie la prostie, de ce tratezi cu sudoarea celor pe care îi disprețuiești? Fii bun și tratează-te cu singurătate!